

[Poul Nødgaard]

er konstant, har rent faktisk været grundlaget for de sidste 30 års arbejdsmarkedspolitiske initiativer. Arbejdstidsforkortelsen var f.eks. et forsøg på at fordele arbejdet, og gennem efterlønsordningen og den betalte forældreorlov forsøgte man at reducere arbejdsstyrken, men på trods af disse tiltag er arbejdsløsheden fortsat steget. At disse tiltag ikke formår at reducere ledigheden, skyldes naturligvis, at arbejdsmængden ikke er konstant. Hvis arbejdsstyrken reduceres, reducerer man samtidig mulighederne for en forbedring af produktiviteten, og den slags tiltag afskærer os med andre ord fra den mulige velstand, som vil kunne opnås under et mere fleksibelt arbejdsmarked.

Mange analyser har påvist, at vores dagpenge-system medfører, at vi har politisk fastsatte minimumslønninger for de laveste indkomstgrupper, idet dagpengesatsernes størrelse i stort omfang er bestemmende for de laveste indkomstgruppers lønniveau.

Hr. Helge Sander refererede den 4. januar 1993 i dagbladet Politiken flere af de analyser, der påviser denne problematik. I forlængelse af referatet af analyserne fastslog hr. Helge Sander, at det ville være nødvendigt med en ændret aktiveringsindsats og et ændret dagpenge-system, der medfører større lønspredning. Det er Fremskridtspartiet fuldstændig enig i – man skal også rose folk en gang imellem. Dagpengesystemet skaber således paradoksalt nok arbejdsløshed. Derfor er det vigtigt, at dagpengesystemet ændres, således at efterspørgslen efter de laveste indkomstgrupper, ufaglærte, ikke hæmmes.

I den forbindelse vil jeg godt sige, at det har været meget positivt at opleve De Radikale have mod til oprindeligt at foreslå og senere fastholde, at dagpengesystemet skal ændres, så der fremkommer en langt større egenbetaling. Hvis egenbetalingen forøges væsentligt, vil f.eks. lønpres og andre krav, der medfører større risiko for arbejdsløshed, blive reduceret. I den forbindelse vil det være rimeligt at overveje at indføre fri etableringsret for a-kasser.

De arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger, som hidtil har været iværksat, har ganske enkelt været en katastrofe. I de sidste 20 år er midlerne til aktiv ledighedsbekæmpelse fordoblet, samtidig med at arbejdsløsheden er vokset til et hidtil uset niveau på omkring 323.000 helårsløst.

Derfor er det ikke rimeligt at udbygge indsatsen yderligere. Argumentet for at udbygge den aktive ledighedsbekæmpelse lyder, at arbejdsløsheden ville være endnu større uden disse foranstaltninger. Dette har ganske enkelt ikke hold i virkeligheden. De få undersøgelser, der er foretaget af ordningerne, påviser, at de ikke har nogen dokumenteret beskæftigelses-effekt.

En af de mest bemærkelsesværdige undersøgelser er undersøgelsen af de såkaldte AMU-uddannelser. Undersøgelsen giver den paradoksale konklusion, at kursister med en forudgående høj ledighed rent faktisk stilles beskæftigelsesmæssigt dårligere efter deltagelse i et såkaldt AMU-kursus. Arbejdsmarkedsstyrelsen har foretaget mindre detaljerede undersøgelser af de såkaldte arbejdstilbud. Det har ikke været muligt at påvise en gunstig beskæftigelsesvirkning.

De eksisterende løntilskud fra aktiveringsmidlerne har flere ødelæggende konsekvenser. Løntilskuddene skaber således konkurrenceforvriddning med konkurser og forøget ledighed til følge. I øvrigt bevirker løntilskuddene, at langtidsledige fortrænger den faste arbejdskraft med fornyet og forøget arbejdsløshed til følge.

Det er interessant, at bestemte aktiveringsordninger ved nærmere eftersyn viser sig at være udformet så klodset, at det måske på det nærmeste er i konflikt med EF-bestemmelserne på området.

Ud fra en samlet vurdering kan det således konkluderes, at den aktive arbejdsmarkedspolitik er mislykkedes. De mange tiltag skaber ikke nye og varige arbejdspladser. Aktiveringsordningerne bidrager derimod til usynliggørelse i den reelle ledighed. Personer, der deltager i de pågældende ordninger, registreres ikke som ledige i den offentlige arbejdsløshedsstatistik. Ved at lægge antallet af helårspersoner, der er omfattet af disse aktiveringsordninger, til den officielle ledighed fremkommer det mere retvisende bruttoledighedstal på ca. 400.000.

Danmark er således et af de OECD-lande, der bruger flest økonomiske ressourcer på arbejdsmarkedspolitikken. Det gælder også omfanget af de ydelser, vi bruger på aktive foranstaltninger.

Fremskridtspartiet ønsker gradvis at afskaffe de omtalte foranstaltninger. Ikke fordi vi er